LEI 20.000 PREMII

pentru cei mai buni detectivi

Cuvinte încrucişate, jocuri de silabe, ghicitori, rebusuri! Nu poţi deschide o revistă sau gazetă fără să nu dai de ele. Începe să te plictisească, zău aşa! „Detectivul săptămânal" va aduce ceva nou, ceva care va îmbina plăcutul cu utilul.

Maiestrul detectiv lămureşte, cât ai bate din palme, situaţiuni încâlcite. Cititorii noştri, cărora le plac complicaţiunile acestea, îşi vor zice, desigur, fiecare în parte: „Cât aş vrea să încerc şi eu aşa ceva!"

Oferim prilejul acesta cititorilor „DETECTIVULUI SĂPTĂMÂNAL". Instituind un „**Concurs de perspicacitate**", pentru ca lectorul să-şi poată valorifica însuşirile spirituale. În fiecare număr al publicaţiei noastre va apare o problemă, sub forma unei nuvele. O crimă, un atac, un furt. Toate datele necesare descoperirii făptuitorului, vor fi conţinute în cursul povestirii. DUPĂ apariţia A ZECE povestiri, în zece numere consecutive, cititorul e rugat să ne trimită soluţiile pe cari le va fi găsit. Cele bune vor fi premiate, prin tragere la sorţi, şi anume:

Premiul	I	5000	lei	în numerar
„	II	2000	„	„ „
„	III	1500	„	„ „
„	IV	1000	„	„ „
„	V	500	„	„ „

100 premii de consolare în cărţi din Editura noastră, în valoare de Lei 100 fiecare.

Detectivi amatori, la lucru!

EDITURA

Posesorul acestui cupon obţine orice număr.

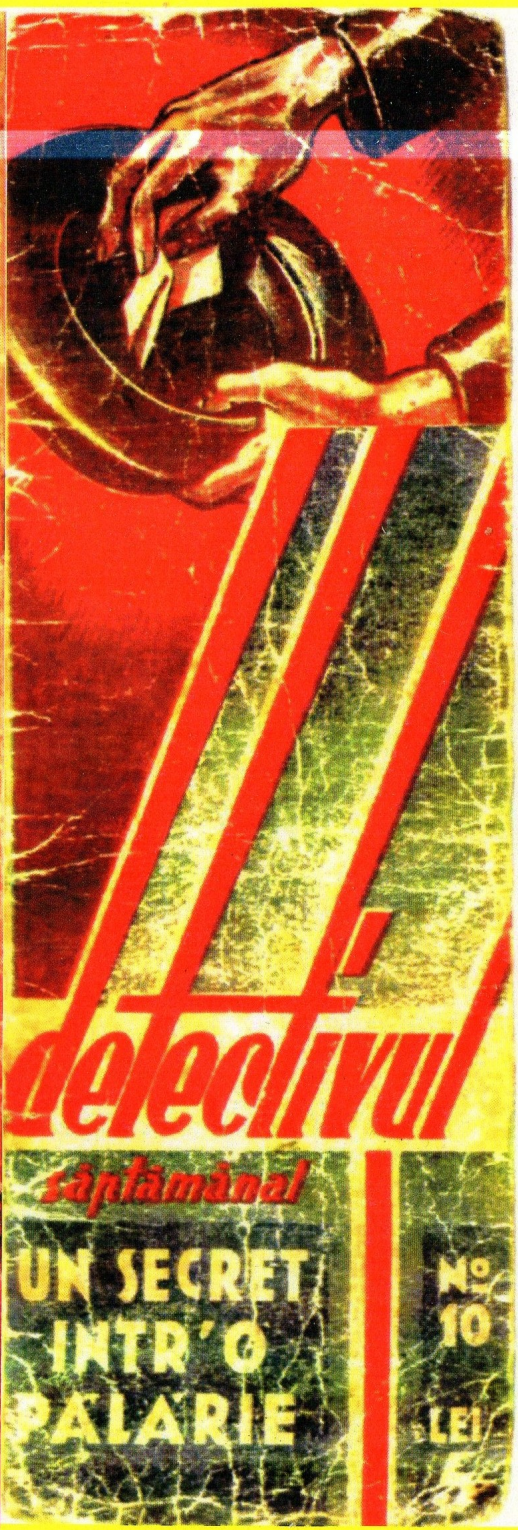

Colecţia „Detectivul”
Nr. 10

Marcel Priollet

UN SECRET ÎNTR-O PĂLĂRIE

V.1.0

Editor I. G. HERTZ
7 Februarie 1935

UN SECRET ÎNTR-O PĂLĂRIE

De Marcel Priollet

CAP. 1
O formală ciudată

— Cum să mă omor?

De când ieşise din „trattoria” unde luase masa, Jean Volbert îşi punea pentru a treia oară această întrebare.

Cei treizeci de ani pe care îi avea, îi păreau o povară prea grea. Nu era curios să afle ceea ce îi rezerva viitorul. Nu voia să supravieţuiască unei tinereţi pe care o simţea moartă în el. Sfârşitul său n-ar fi fost un prea mare sacrificiu.

Ce putea să-i mai aducă viaţa? Nimic! Socotea că cunoscuse toate bucuriile îngăduite muritorilor.

Născut în avere, risipise avutul său în cele patru colţuri ale lumii. Avusese însă norocul să nu iubească niciodată. Trăise viaţa din plin. Nu mai avea nimic de cunoscut, nimic de învăţat. Şi astăzi, când ultimii săi bani se risipiseră noaptea trecută într-o partidă de poker, nimic nu-l mai reţinea pe lume.

Jean Volbert sosise în urmă cu şase luni în Italia. Dusese acolo un trai uşor şi îndestulat.

Vizitase Lombardia şi Veneţia şi se stabilise în cele din urmă la Verona, unde izbutise să risipească moştenirea pe care tatăl său, un mare financiar parizian, i-o lăsase cu câţiva ani în urmă.

Jean Volbert nu găsise încă răspunsul la întrebarea, pe care şi-o pusese la ieşirea din restaurant. Voia să moară uşor, fără zgomot, fără scandal. N-avea nici un chef să plece pe lumea cealaltă în împrejurări dramatice, care să alimenteze rubrica faptelor diverse din „Corriere della Serra”.

Porni la întâmplare, ca un om pe care nimic nu-l făcea să se grăbească şi nimic nu-l putea întoarce din cale.

O luă pe strada Mazzini şi se îndreptă spre Piaţa Ierburilor. Rămânea nepăsător la tot ceea ce îl înconjura, aruncând doar din când în când o privire distrată la vitrinele magazinelor. Se opri totuşi puţin în faţa galantarului unui magazin de cravate.

— Vara asta se va purta mult violetul! observă el. Asta e şic.

Jean Volbert dădea acestui cuvânt un înţeles general, o mare importanţă.

„Şicul” simboliza pentru el tot ceea ce era frumos, nobil, generos, tot ceea ce îi încânta simţurile, tot ceea ce poate place unor firi alese.

Jean Volbert îşi conformase viaţa după aceste principii.

Pentru unii, tânărul era un declasat, un ratat… Pentru alţii, era un visător, un soi de maniac cu înfăţişare de aventurier.

Trăise deci ca un om „şic”, în cel mai adevărat sens al acestui cuvânt greu de definit.

De aceea, înlăturase toarte felurile de sinucidere obişnuite: revolver, spânzurătoare, otrăvire, înec… procedee meschine şi impresionante pentru martori.

Alpii, cu crestele, gheţarii şi prăpăstiile lor, îl ispiteau mai mult. Era simple, curat, discret… Era „Şic”.

Jean Volbert se opri deci la această ultimă soluţie.

Din fericire, îi mai rămăsese atât cât îi trebuia pentru tren. Se îndreptă spre gară liniştit şi nepăsător.

Era sigur de el. Ştia, că nici o putere omenească nu l-ar putea face să-şi schimbe hotărârea. N-avea de ce să se grăbească.

Nimeni n-ar fi bănuit că trecătorul acela elegant se gândea la sinucidere. Oglinda unei prăvălii îi reflectă imagina şi-l făcu să observe silueta sa simpatică şi chipul sau atrăgător. Băgă însă de seamă că-şi pusese prost pălăria. Purta o pălărie moale de fetru cu o panglică lată de mătase. Încercă să şi-o aşeze mai bine pe cap, dar simţi că-l strânge. O scoase, mirat, şi zâmbi când îşi dădu seamă că pălăria cu care se plimba de un ceas nu era a lui.

Schimbul îl făcea proprietarul unei pălării prea mici. Dealtminteri, aceasta era singura deosebire dintre ambele pălării. Iniţialele din fundul ei erau şi ele deosebite: D. P.

Tot învârtind în mâini pălăria, Jean Volbert începu să chibzuiască. Substituirea nu se putuse face decât la restaurantul de la care venea acum.

De la hotelul „Trei Coroane” unde locuia, se dusese direct la restaurant.

În momentul acela ştia bine că-şi avea pălăria. Intrând în restaurant, şi-o agăţase într-un cuier din coridorul care ducea în sala de mâncare. Cuierul era încărcat şi abia găsise un cui liber.

Întârziase cu masa. Când ieşise din restaurant, cei mai mulţi dintre consumatori plecaseră de mult. Cuierul era aproape gol şi el luase singura pălărie moale care mai era pe el. Greşeala nu era a lui, ci a celuilalt client al „trattoriei”.

Acest fapt fără importantă, luă în ochii lui Jean Volbert o importanţă deosebită.

Socoti că proprietarul pălăriei putea fi foarte necăjit de această întâmplare.

— O să duc înapoi pălăria! se hotărî el. N-ar fi „şic” din partea

mea să părăsesc Verona luând cu mine un lucru care nu-mi aparţine. Ce-ar gândi despre mine domnul acela?

Şi se înapoia în grabă la restaurant. Acolo nu i se putu da vreo lămurire. Nimeni nu venise să reclame pălăria. Iniţialele nu corespundeau vreunui client obişnuit al localului. Adresa pălărierului se găsea pe firma imprimată pe căptuşeala pălăriei.

Era o indicaţie preţioasă de care dânsul se gândi să se folosească numaidecât.

Negustorul căută în registru, îşi scrută memoria, întrebă vânzătorii – dar în zadar; nu putu să-i spună cui vânduse pălăria.

De data aceasta Jean Volbert se văzu foarte încurcat. Era hotărât să înapoieze pălăria proprietarului ei, însă nu ştia unde să-l găsească?

Un anunţ în ziare? Ar fi fost o copilărie. Şi apoi, nu toată lumea citeşte anunţurile.

Deodată, chipul său se lumină, îşi aminti de celebritatea de care se bucura un om care în momentul de faţă era oaspetele Veronei. Acest om se numea Caravella şi era cel mai zelos şi îndemânatec poliţist italian.

Caravella făcuse să se vorbească despre el în repetate rânduri şi ziarele îi consacraseră deseori articole elogioase. Se predea că poliţistul îşi va prelungi şederea la Verona până în momentul în care vreo afacere interesantă îl va chema în alt oraş.

— Asta e omul care mă poate scoate din încurcătură! îşi zise Jean Volbert.

Ştia că poliţistul trăsese la hotelul „Anglia”, în piaţa Arenelor. Tânărul francez îşi îndreaptă deci paşii într-acolo.

Se adresă portarului căruia îi dădu cartea sa de vizită, rugându-l să înştiinţeze pe domnul Caravella că dorea să-i vorbească. Peste două minute fu anunţat că poliţistul îl aşteaptă.

Când intră în salonul unde îl aştepta Caravella, Jean Volbert începu să regrete demersul său. Se gândea – ceva cam prea târziu – cât de puţină importanţă prezenta cererea sa pentru un om care se specializa în arta de a descurca cele mai încâlcite afaceri, care dispreţuia, de sigur, o muncă atât de vulgară. Era prea târziu, însă, ca să mai bată în retragere căci Caravella îi arătă un scaun şi, luând loc la un birou, îi zise:

— Te ascult, domnule!…

Jean Volbert mulţumi, se aşeză şi, înainte de a vorbi, examina cu o privire fugară pe celebrul poliţist.

Caravella era un om de vreo patruzeci de ani, de statură mijlocie, cu mustăţile rase. Chipul său era enigmatic, în sensul că

n-avea nici o expresie şi nu trăda cu nimic gândurile sale. Nici un muşchii nu tresărea pe faţa lui, ochiul n-avea nici o strălucire. Jean Volbert, care se pretindea fizionomist, n-ar fi putut spune dacă vizita sa era plăcută, inoportună sau numai indiferentă omului în faţa căruia se afla.

Tânărul francez începu să povestească. Nu spuse nimic despre starea sa sufletească şi despre hotărârea pe care o luase. Puţin i-ar fi păsat lui Caravella dacă vizitatorul său avea de gând s-o sfârşească cu viaţa.

Se mărgini numai să nareze întâmplarea şi sfârşi mărturisindu-i că cea mai vie dorinţă a lui era să înapoieze proprietarului pălăria cu pricina.

Spre marca sa nedumerire, Jean Volbert băgă de seamă că poliţistul, după ce-l ascultase cu luare-aminte, nu părea nemulţumit.

Nu părea nici mirat, nici plictisit de neînsemnătatea unei asemenea cereri. Dimpotrivă, întinse mâna şi zise:

— Dă-mi, te rog, pălăria!

Francezul o întinse imediat şi îşi dădu seamă că poliţistul voia să-i satisfacă cererea.

Detectivul cercetă cu atenţie pălăria. Timp de câteva minute el se consacră acestei munci, ajutându-se adesea de o lupă puternică. Pe urmă, puse pălăria pe un scaun din apropiere şi scoase din sertarul biroului o hârtie pe care o desfăcu şi o întinse pe birou, Jean Volbert recunoscu planul oraşului Verona. Caravella luă un compas şi trase un cerc împrejurul unui punct de pe hartă. Pe urmă luă dintr-un dulăpior o carte, o răsfoi, o puse apoi la loc şi se întoarse spre tânăr, spunându-i cu vocea foarte calmă:

— Această pălărie aparţine d-lui Dino Peretti, proprietar. Bulevardul Victor Emanuel nr. 22 Verona.

Jean Volbert rămase uluit. El nu era un sceptic, şi nu se îndoi că informaţia era justă. Era sigur că detectivul nu se înşela, Simpla coincidenţă în asemănarea iniţialelor îl convingea de rezultatul desăvârşit al demersului său.

— Îţi mulţumesc, domnule! zise el. Datorită acestei informaţii, voi putea restitui d-lui Peretti bunul său. Dar mărturisesc că nu-mi dau seama cum de-a ajuns la acest rezultat şi poate voi părea indiscret dacă vă voi întreba în ce fel…

— Francezii sunt întotdeauna curioşi! îi curmă vorba Caravella, fără să i se cunoască de pe faţă dacă exclamarea aceasta era o imputare sau o ironie.

Lui Jean Volbert îi fu teamă că-l supărase. Se ridică de pe scaun, gata de plecare.

— Mai stai, te rog! zise repede detectivul. Nu vreau ca, plecând de aici, să spui că sunt un vrăjitor. Vreau să te fac să-ţi dai seamă de simplicitatea metodelor mele. Şi d-ta ai fi ajuns la acelaşi rezultat ca mine, dacă ai fi privit pălăria nu numai cu ochii, ci şi cu raţiunea. Iată... să facem împreună cercetarea mea, care mi-a procurat informaţiile necesare asupra proprietarului acestei pălării. Aici e vorba despre o calitate bună, destul de scumpă şi care a fost cumpărată într-una dintre cele mai bune prăvălii din oraş. Ea nu poate fi deci nici a unui lucrător, nici a unui funcţionar, ci a unui om bogat. Acest om poartă de obicei mânuşi de piele. Locul de care apucăm pălăria atunci când salutăm este mai uzat, dar nu e pătat deloc de transpiraţia mâinii. Cu lupa deosebim un soi de praf galben care nu e altceva decât particule mici din pielea mânuşii. Trebuie să ştim şi vârsta omului. Proprietarul pălăriei s-a tuns de curând. Dovada o avem în firicelele păr lipite de fundul pălăriei. E chel, căci aceste firişoare nu se găsesc decât în fund. Unele din ele sunt blonde, altele cărunte: omul trebuie să aibă, deci, între 40-50 de ani. Probabil că e mai întotdeauna grăbit; altminteri nu ar fi schimbat pălăria. Apoi, pălăria are un miros vag de benzină. Asta înseamnă că proprietarul ei umblă mult cu automobilul. Pe pălărie nu se vede nici o urmă de apă – deci omul nu iese pe ploaie, căci chiar cu umbrelă sau în trăsură este cu neputinţă să poţi evita picăturile de apă. Or, în ultimul timp a plouat mereu. Proprietarul pălăriei nu exercită o meserie, care îi creează obligaţii. Iese când vrea. Ei bine, domnule, avem acum toate datele necesare, o simplă deducţie, şi câteva cercetări, pur materiale ne vor îngădui să sfârşim totul. Am stabilit că persoana pe care o căutăm este un om între 40-50 de ani, bogat, elegant, neexercitând vreo profesiune grea cu spirit practic, duşman al sforţărilor, dornic de a nu pierde timpul în zadar şi care posedă un automobil. Priveşte acum planul oraşului Verona. Prăvălia de unde a fost cumpărată această pălărie, se află la colţul format de strada Valverde cu bulevardul Victor Emanuel. În zona acestei prăvălii se găsesc nouă străzi şi o piaţă. E vorba despre un om bogat. Putem deci să elimina şase din aceste străzi care sunt locuite de oameni săraci şi unde nu poate locui un individ care nu iese în oraş decât înmănuşat şi cu automobil propriu. Să eliminăm şi piaţa în care un se află decât o biserică şi un spital; pălăria nu miroase nici a produse farmaceutice şi nici a tămâie.

Ne rămân atunci numai trei străzi. Una din ele este mai curând un pasaj, închis la ambele capete cu bolovani şi pe unde nu pot trece vehiculele. Îl eliminăm deci şi pe acesta. Ne mai rămân două străzi: strada Valverde şi o treime din bulevardul Victor Emanuel. Cercetările noastre devin acum mai uşoare. Ele se rezumă la un sector compus din 20 de case. Inutil să mergem să întrebăm din poartă în poartă unde locuieşte un domn cu iniţialele D. P. Să luăm anuarul telefonic. Omul nostru e prea practic ca să nu aibă un telefon acasă. Şi pe urmă ştim că are mijloacele să-şi plătească acest lux. În lista abonaţilor de pe strada Valverde nu găsim decât doi abonaţi ale căror iniţiale se potrivea: cu acele ale pălăriei. Printre locuitorii din bulevardul Victor Emanuel, găsim iarăşi doi D. P. Avem deci patru adrese. Primul D. P. e ofiţer. Poartă, deci, uniformă. Nimic comun cu omul pe care-l căutăm. Îl eliminăm. Al doilea e un mare negustor de vite. Nu cred că negustorii de vite să iasă înmănuşaţi. Aşadar, să-l înlăturăm. Al treilea ar putea să ne intereseze, căci e un rentier. Dar citesc printre titlurile sale pe acela de fost consilier. Or, la 50, de ani nu poţi să fii fost consilier. Trebuie să fie mult mai în vârstă. Îl lăsăm deci şi pe acesta. Ne mai rămâne al patrulea: domnul Dino Peretti, bulevardul Victor Emanuel nr. 22. Acesta are toate calităţile cerute. Nici o obiecţie nu se poate face: el este deci proprietarul pălăriei.

Caravella tăcu. Vorbise simplu, ca un om care nu caută efecte teatrale.

Ascultătorul său rămăsese totuşi uimit. Raţionamentul detectivului, observaţiile şi deducţiile sale erau atât de limpezi şi de logice, încât Jean Volbert era surprins de felul cum găsise soluţia problemei. Era gata să dea frâu liber entuziasmului său, dar nu mai avu timp.

— Asta e ceva foarte banal, zise Caravella. Conţinutul pălăriei ar prezintă poate mai mult interes.

— Conţinutul pălăriei? întrebă tânărul francez, neînţelegând ce vrea să spună celălalt.

Poliţistul nu explică nimic, dar luă pălăria, dezdoi banda de piele de dinăuntru şi scoase ceva alb care se găsea ascuns sub ea. Era o foaie de hârtie, împăturită în opt.

Caravella desfăcu hârtia, citi ce era scris pe ea şi o întinse apoi tânărului.

— Iată ceva care iese din banal. Simţisem eu că eră ceva sub banda de piele, dar păstram această descoperire pentru a doua parte a cercetărilor noastre. Citeşte!

Tânărul privi hârtia cu atenţie. Rămase însă mirat, căci nu-şi putea da seamă de interesul pe care-l prezentau cele câteva cifre scrise cu creionul.

Şi totuşi, trebuia sa recunoască cum că era destul de ciudată formula de pe foaia de hârtie.

21.15-13+1X12+1=13+13.

CAP. 2
O misiune de încredere

— Grafologia este o ştiinţă exactă! zise Caravella în momentul în care Jean Volbert îi înapoie hârtia. Scrisul e oglinda caracterului omului. Acest şir de cifre, cu toată incoerenţa lui, este scris de o femeie tânără, capricioasă, pătimaşă şi ambiţioasă. El trădează oarecare nelinişte şi o îndoială cu privire la succesul unei întreprinderi destul de primejdioase. Văd o tremurătură cu totul specială care trădează un suflet chinuit, o conştiinţă încărcată de remuşcări.

— Dar ce însemnează formula aceasta? întrebă Jean Volbert, plin de curiozitate.

— Dragă domnule, nu sunt ghicitor. *13+1X12+1=13+13*. Iată ceva care la prima vedere pare destul de enigmatic. În ceea ce priveşte 21.15, e foarte simplu. Asta înseamnă ora 21 şi 15 minute, adică 9 şi un sfert seara. De sigur că e vorba de o întâlnire!

— Atunci biletul acesta…

— Este un fel de scrisoare a tinerei femei ambiţioase, către persoana pe care o aşteaptă la 21 şi 15. Pălăria îndeplinea rolul de cutie de scrisori. Şi nu pentru întâia oară. Uite… împrejurul benţii de piele, se găseşte bucăţele mici de hârtie care dovedesc că au mai trecut hârtii pe acolo.

— Dar ce rol joacă dl. Peretti în această ciudată afacere?

— Probabil că acela de factor, dar desigur că fără să ştie. Fapt sigur e că biletul n-a ajuns la destinaţie, deoarece el se află în mâinile noastre. Deci, omul căruia îi era adresat nu se va duce la întâlnirea de la ora 21 şi 15. Dacă n-am avea siguranţa că e o poveste cam curioasă la mijloc, ne-am putea face imputări că am oprit acest bilet. Oamenii care n-au ce să ascundă, corespondează mai pe faţă. Şi pe urmă, în această formulă algebrică, repetarea de trei ori a numărului 13 îmi trezeşte o amintire.

— Crezi că poţi dezlega enigma asta?

— Poate. Din nenorocire n-am darul dedublării personalităţii. Sunt nevoit să plec chiar azi din Verona, fiind aşteptat la Citadela unde trebuie să regăsesc un copil dispărut de acasă în împrejurări misterioase. Voi lipsi 48 de ore. Altminteri mi-ar fi

făcut o deosebită plăcere să mă duc chiar eu la această întâlnire. Am însă o idee... Poate că m-ai putea înlocui d-ta, domnule Volbert. Intenţia d-tale este de a înapoia această pălărie proprietarului ei?

— Fără îndoială...

— Ei bine, alege ora 21 şi 15 pentru a face această restituire. Mai bine întârzie chiar câteva minute. Dă târcoale casei înainte de a intra. Vei afla poate ceva interesant. Mi se pare că te codeşti. De ce?

— Păi am şi eu treabă!

— Nu.

— Cum „nu”?

— Povestea sinuciderii d-tale nu prezintă nici o grabă. Poţi s-o amâni pe mâine sau chiar pe m-ai târziu.

Jean Volbert se ridică brusc. Era încremenit. El nu rostise până acum nici un cuvânt care ar fi putut trăda intenţiile sale.

— De unde ştii dumneata? bâigui dansul.

— Dragă domnule, greutăţile de care m-am izbit în timpul lungii mele meserii au făcut din mine un psiholog. Erai numai de cinci minute aici, şi eu citisem în ochii d-tale gândul sinuciderii. Şi apoi, recunoaşte că e cam ciudat ca un om cu inteligenta şi educaţia d-tale să cuteze a mă deranja pentru o chestiune atât de meschină ca aceea a pălăriei. Era gestul unui om deznădăjduit care şi-a biruit şovăielile, zicându-şi: „În definitiv, ce risc?”

— E adevărat...

— Adaogă la aceasta şi faptul că nu ai suma necesară pentru a-mi plăti consultaţia.

— Mă iertaţi...

— Atunci îmi datorezi 20.000 de lire.

— Mărturisesc că mi-e cu neputinţă să vă dau o asemenea sumă!

— Bine, atunci să cădem la o înţelegere. Alege: ori îmi dai 20.000 de lire ori colaborezi cu mine în afacerea celor 13.

— Care va fi rolul meu?

— Să te substitui persoanei care este aşteptată la ora 21 şi 15, să laşi evenimentele să-şi urmeze cursul lor, şi poimâine să vii să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

— Pe urmă îmi vei reda libertatea?

— Da.

— Voi putea să mă sinucid?

— Cum vei vrea!

— Bine, primesc. Sunt un om cinstit. Vreau să mă achit faţă de d-ta. Îţi voi urma sfatul.

— Bine c-a dat Dumnezeu! Ai revenit la sentimente mai bune!

Caravella înapoia pălăria lui Jean Volbert, dar păstră misteriosul bilet pe care-l puse cu grijă în portofoliul său.

După câteva minute francezul părăsi pe poliţist şi, începu să se plimbe fără rost prin oraş, hotărât să-şi piardă timpul până la ceasul când trebuia să restituie d-lui Peretti bunul său.

Se întreba însă ce rezultat va avea afacerea în care se băgase. Era încă impresionat de cele aflate şi interesul său creştea cu fiecare clipă. Ciudat om şi Caravella îşi bătuse joc de el sau credea într-adevăr că dânsul putea să-i ajute la dezlegarea enigmei din casa d-lui Peretti?

Ce importanţă avea asta! Îşi dăduse doar cuvântul şi se va arăta demn de misiunea care îi fusese încredinţată.

Socoti că cel mai bun mijloc pentru a-şi pierde vremea era să cerceteze împrejurimile locului unde va debuta ca detectiv. Se îndreptă deci spre bulevardul Emanuel şi găsi imediat casa cu numărul 22.

Era o clădire cu înfăţişare cochetă. Ferestrele de la parter erau legate între ele cu un balcon de piatră. Acestea erau singurele semne mai deosebite pe care le observă Jean Volbert.

Se feri să întârzie prea mult prin jurul casei, căci îi era teamă să nu se întâlnească cu dl. Peretti. Acesta putea să-şi recunoască pălăria pe capul străinului şi să i-o ceară înapoi, înlăturând astfel pretextul pe care-l avea trimisul lui Caravella pentru a se prezenta la ora fixată.

Jean Volbert îşi petrecu restul serii pe terasa unei cafenele.

Noaptea veni frumoasă şi liniştită, cu mii de stele care sclipeau pe bolta cerească.

La ora 9 precis, Jean Volbert ieşi din cafenea şi se îndreptă spre bulevardul Victor Emanuel. Mergea încet, căutând să nu facă drumul în mai puţin de un sfert de ceas.

Imensul bulevard care leagă gara de piaţa Arenelor era aproape pustiu.

Casa d-lui Peretti era aşezată în partea cea mai puţin umblată a bulevardului şi la jumătatea drumului dintre două lampadare electrice.

În momentul în care orologiul bătu ora 9 şi un sfert, el ajunsese la 100 de metri de casă. Observă că una din ferestrele primului etaj era luminată. Se strecură de-a lungul zidurilor şi se opri în faţa casei. Acolo, stătu la îndoială. Trebuia să sune şi sa

îndeplinească, demersul proiectat... sau sa aştepte evenimentul neprevăzut despre care vorbise Caravella? Dar pentru ca acest eveniment să se întâmple, trebuia să se prezinte.

Jean Volbert înălţă capul şi ridică mâna spre sonerie, dar înainte de a apăsa pe buton, auzi un glas dulce de femeie rostind un nume:

— Luigi?

Jean Volbert ridică capul şi văzu în dreptul ferestrei luminate o siluetă de femeie aplecându-se peste balcon.

— Luigi? repetă necunoscuta, aplecându-se şi mai mult.

Francezul se strecură până sub balcon. Întrebarea fu repetată a treia oară. De data aceasta Jean Volbert se hotărî şi răspunse încet:

— Da!...

În acea clipă un obiect căzu cu un zgomot înăbuşit la picioarele lui, şi fereastra de la prunul etaj se închise. Poliţistul improvizat aşteptă câteva clipe. Afacerea părea să se complice.

Desigur că femeia se înşelase. El luase locul acelui Luigi căruia îi fusese hărăzit obiectul care se afla acum la picioarele sale. Se aplecă şi ridică un pacheţel legat ca îngrijire. Deşi ardea de nerăbdare, nu deschise imediat pacheţelul şi crezu că e mai bine să se depărteze întâi de casă. Femeia din balcon se putea răzgândi, putea să-şi dea seamă de greşeala ei, să descopere înşelătoria.

Jean Volbert apucă pe prima stradă din dreapta şi se opri sub un felinar. Dezlegă sfoara, rupse ambalajul şi găsi o cutioară de carton pe care se grăbi s-o deschidă. Înăuntrul ei, pe un strat de vată, se găsea o perlă ovală de mărimea unei alune.

Tânărul era uimit. N-avea nevoie de prea multă examinare ca să-şi dea seamă că perla avea o valoare mare. Părea veritabilă. Jean Volbert era într-o situaţie neplăcută.

— Ar fi o faptă urâtă, gândi el. N-am dreptul să abuzez de o asemenea situaţie. Caravella mă târăşte pe o cale pe care nu vreau s-o urmez.

Hotărârea sa era luată. Se reîntoarse în strada unde locuia dl. Peretti, cu gândul să înapoieze pălăria cât şi perla roz. Ajunse în faţa, porţi. Şi apăsă hotărât pe butonul soneriei. Dar după zgomotul îndepărtat pe care-l făcea clopoţelul în interiorul casei, urmă un alt zgomot, acela al unei voci foarte apropiate, care-i şoptea:

— Faci o prostie!

Jean Volbert tresări şi se întoarse spre omul care se apropiase

cu paşi de lup de el şi care-i adresase cuvintele de mai sus.

Necunoscutul era înfăşurat într-o pelerină neagră. Chipul său era umbrit de o pălărie cu boruri largi de sub care se zărea o barbă neagră. Înainte ca tânărul să poată spune vreun cuvânt, omul îi şopti grăbit:

— Sunt Caravella. Afacerea de la Citadela s-a aranjat fără mine. Copilul a fost regăsit, am venit să te ajut. Te supravegheam de pe trotuarul celalalt. O precauţie foarte utilă. Sunt sigur că vrei să faci prostia să înapoiezi perla... N-am nevoie să deschid cutia că să ştiu ce se află în ea. Misterul s-a lămurit. Îmi mai lipsesc numai câteva amănunte.

— Poţi să-mi explici de ce ţi-ai pus barba asta? întrebă Jean Volbert care începuse să-şi vie în fire.

— O simplă măsură de prevedere. Trăsăturile mele sunt prea cunoscute. Neplăcerile popularităţii! Or, astăzi ţin să trec neobservat. Sst! Să nu faci nici o imprudenţă! Lasă-mă pe mine să vorbesc!

Se auziră paşi apropiindu-se de uşă.

Cheia scârţâi în broască, uşa se deschise şi o voce întrebă despre ce este vorba.

— Domnul Peretti? întrebă Caravella.

— Nu primeşte la ora asta.

— Am găsit un lucru care îi aparţine.

— Daţi-l încoace!

— Nu. Vrem să i-l restituim chiar dumnealui în persoană. Du-te de-i spune!

Uşa se închise, dar peste un minut ea se deschise din nou şi cei doi fură poftiţi înăuntru.

Fură conduşi într-un salon de la parter şi un bărbat de vreo 40 de ani, simpatic, cu părul cărunt, le ieşi înainte. Omul era bine îmbrăcat, elegant chiar. Înfăţişarea lui se potrivea întocmai cu descrierea făcuta de Caravella.

Poliţistul prezentă pe Jean Volbert sub adevăratul său nume iar el se recomandă sub un nume fals. Spuse că se numeşte Ravel, compatriotul şi tovarăşul de călătorie al tânărului francez. Povesti că luaseră masa împreună la restaurant şi că abia în cursul după-amiezii dl. Volbert îşi dăduse seamă că-şi schimbase pălăria. Întrebaseră pe pălărier şi acesta îi pusese pe urmele adevăratului proprietar al pălăriei.

Peretti păru surprins de uşurinţa cu care vizitatorii săi îi aflaseră numele. Le mulţumi călduros. Mărturisi că şi el observase greşeala, dar nu-i dăduse atâta importanţă.

— Probabil că nu vă simţeaţi tocmai bine cu o pălărie care nu era a dv.? întrebă falsul Ravel.

— De fel…

— Asta poate pentru că n-aţi purtat-o mai multă vreme. Probabil că v-aţi întors imediat acasă.

— Ba nu! M-am dus la prietenul meu Nusterelli.

— Ah! Nusterelli bancherul?

— Nu cunosc nici un Nusterelli bancher. Acela despre care vă vorbesc este bijutier pe bulevardul Cavour. Nenorocitul a avut un atac de paralizie. E condamnat să zacă într-un fotoliu. Trist, nu e aşa?

— Şi aveţi bunătatea de a-l distra vizitându-l în fiecare zi?

— Cam aşa ceva.

Caravella se pregăti de plecare. Părea că voia sa iasă cât mai repede din casa asta.

Jean Volbert înapoia pălăria d-lui Peretti. Şi acesta întovărăşi până la uşă pe cei doi vizitatori. În vestibul, Caravella adăugă:

— Iertaţi-ne că am venit la o oră atât de înaintată. Din vina noastră o să vă culcaţi târziu, şi cred că trebuie să vă sculaţi mâine devreme. Bagajul acesta mă face să cred că mâine aveţi intenţia să plecaţi la drum.

Poliţistul arătă spre un geamantan şi un cufăr care se aflau în vestibul.

— Nu eu, ci nevastă-mea părăseşte mâine Verona, răspunse Peretti. Dânsa e foarte deprimată de câtva timp şi doctorul a sfătuit-o să plece la aer. Fiica mea Fiorella o întovărăşeşte.

— Îi doresc sănătate, spuse Caravella şi strânse încă-odată mâna proprietarului, apoi ieşi din casă.

Afară, detectivul trecu pe trotuarul celălalt. La privirea întrebătoare a tânărului, el răspunse:

— Peretti mi-a spus tot ceea ce voiam să ştiu. Hotărât lucru, afacerea e mai interesantă decât credeam. Am să-i dau mai târziu toate lămuririle. Deocamdată să nu-mi pui nici o întrebare. Răspunde-mi însă precis: Femeia care ţi-a aruncat perla roz ţi-a vorbit?

— Da… a rostit de trei ori un nume.

— Care?

— Luigi.

— Bine! Să-l aşteptăm deci.

— Pe cine.

— Pe Luigi.

— Crezi că va veni?

— Fără-ndoială! Ai auzit ce-a spus Peretti. Se duce aproape în fiecare zi la Nusterelli. Or, persoana căreia i se trimit biletele misterioase cu ajutorul pălăriei lui Peretti, locuieşte acolo. El nu poate fi Nusterelli, deoarece acesta e paralizat şi îi e deci imposibil să vină la o întâlnire. E însă cineva din jurul lui. Acest cineva, care e obişnuit cu felul ăsta ciudat de corespondentă, trebuie să fi fost foarte surprins negăsind nimic în pălăria lui Peretti. Acest cineva va veni probabil să dea târcoale casei lui Peretti şi va căuta să aibă o explicaţie. El are nevoie de această explicaţie chiar – în noaptea asta. Mâine ar fi prea târziu, căci persoana care poate să-l dea explicaţia este sau doamna Peretti, sau fiica sa Fiorella, şi amândouă pleacă mâine la drum. Dar, ia priveşte la omul care se strecoară pe lângă zid. Nu e cumva acela pe care-l aştept? Ce face? Se apleacă... Caută o piatră... Vrea probabil s-o arunce în vreun geam, ca să dea de iveşte c-a sosit. Asta nu trebuie să se întâmple. Dă-mi perla şi vino cu mine!

Jean Volbert, din ce în ce mai mirat, urmă pe Caravella care trecu cu paşi mari pe trotuarul celălalt.

— Pst! Domnule Luigi! zise detectivul când fu la câţiva paşi de el.

La auzul numelui său, omul privi în jurul său, gata s-o ia la fugă.

— Domnule Luigi, spuse repede Caravella. Aceea pe care credeaţi c-o veţi vedea în noaptea asta vă înştiinţează că e primejdios să mai aşteptaţi sub fereastra ei. N-a putut să vă scrie azi. Nu vă miraţi aşa. Noi suntem doi prieteni devotaţi. Dealtminteri, planul nu s-a schimbat întru nimic. Avem să vă dam ceva din partea ei.

Şi poliţistul întinse cutiuţa de carton în care se afla perla roz.

Omni o luă cu o mişcare bruscă.

Şi întrebă:

— Zici că... nu s-a schimbat nimic?

— Nimic.

— Tot mâine dimineaţă pleacă?

— Da!

— Dar cine sunteţi d-voastră?

— Ţi-o repet, prieteni. Şi acum pleacă cât mai repede! Aşa doreşte ea. Adio, domnule Luigi.

Caravella se îndepărtă urmat de Jean Volbert, iar Luigi, ţinând seamă de sfatul dat, dispăru în altă direcţie.

— Nu-l urmăriţi? întrebă tânărul francez.

— La ce bun. Ştiu destule despre el şi fii sigur că atunci când vom vrea, îl vom găsi cu uşurinţă. Ancheta mea s-a sfârşit. Voi trece la fapte.

Jean Volbert îl privi cu mirare.

— Dragă domnule, zise el, trebuie să-ţi mărturisesc că tot ceea ce s-a petrecut în noaptea asta îmi pare de neînţeles. Nu ştiu cum vei putea vedea limpede într-o astfel de încurcătură. Povestea pălăriei, perla care cade din cer, Luigi ăsta cu aere de bandit... Toate astea mi se par extraordinare.

— Pentru că eşti francez şi pentru că nu te-ai adaptat încă vieţii misterioase a Italiei. O corespondenţă secretă, o întâlnire noaptea sub un balcon, o femeie, o bijuterie, un bărbat încrezător, un om care dă târcoale în întunerec... toate astea la un loc fac inima romanţioasă şi aventuroasă a ţării noastre. Nu lipseşte decât mandolina... Dar n-avem timp de pierdut. Mai eşti încă hotărât să-mi ajuţi?

— Porunceşte! Sunt gata să te urmez orbeşte.

— Asta îmi face plăcere. Ascultă atunci! Acum ne vom despărţi şi te vei duce la hotel... Culcă-te, dormi liniştit şi aşteaptă desfăşurarea evenimentelor!

— Dar...

— Ai făgăduit că mă asculţi.

— Fie!

Cei doi oameni îşi strânseră mâna cu prietenie şi se despărţiră.

Tânărul francez se îndreptă spre holteiul „La trei coroane” pe care crezuse că-l părăsise pentru totdeauna, şi cum ajunse acolo se culcă.

Când se trezi era ziua mare. Ce-i va mai aduce oare această zi? Nu putea să prevadă, avea însă presimţirea că-l aşteaptă o dezamăgire.

Sună servitorul şi ceru să i se aducă dejunul. Peste puţin acesta sosi şi pe tavă se găsea un plic cu adresa lui. Se grăbi să-l deschidă şi găsi în el un teanc de bancnote şi următoarea scrisoare:

Dragă domnule,

Voi lipsi câteva zile. Nu te îngriji de mine! Îţi încredinţez misiunea de a urmări pe d-na Peretti şi pe fiica sa Fiorella care pleacă astăzi. Fii discret, dar caută să te împrieteneşti cu ele. Principala d-tale preocupare să fie de a

supraveghea pe d-ra Fiorella asupra căreia pluteşte o ameninţare. Găseşti aici alăturat o sumă de bani necesară nevoilor d-tale.

Caravella.

Jean Volbert citi de mai multe ori scrisoarea pentru a fi sigur, că nu e jucăria unei iluzii optice. Pe urmă, numără bancnotele. Detectivul îi trimitea cinci mii de lire.

Tânărul fu din nou cuprins de scrupule. Trebuia să primească o asemenea sumă de la un om căruia îi era atât de îndatorat? Nu putea uita că poliţistul îi ceruse 20.000 de lire în schimbul informaţiilor sale. Încă odată „n-ar fi şic" veni pe buzele tânărului francez. Puse banii în plic, se îmbrăcă repede şi ieşi din cameră.

După câteva minute ajunse la hotelul unde locuia Caravella. Dar acolo i se spuse că detectivul plecase în toiul nopţii, lăsând vorbă că lipsa lui va dura câteva zile.

Nu spusese nimănui unde se duce. Portarul nu ştia decât că, plecase singur, fără bagaje. Îşi lăsase automobilul la garaj. Totul făcea să se creadă că nu plecase departe de Verona.

Jean Volbert se găsea în mare încurcătură. Se gândi mult şi se opri în fine la singura soluţie posibilă. Deoarece nu avea putinţa să înapoieze cele cinci mii de lire lui Caravella, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se socotească plătit de acest om, şi să-i urmeze exact instrucţiunile.

Se întoarse la hotelul „Trei coroane" plăti camera, luă cu el o mică valiză de călătorie şi se îndreptă spre bulevardul Victor Emanuel. Nu se mai temea decât de un singur lucru: de a nu ajunge după plecarea celor două femei pe care trebuia să le urmărească.

Când sosi în dreptul casă lui Peretti, înţelese că graba sa fusese nimerită. În faţa vilei se afla o maşină şi doi oameni încărcau în ea bagajele pe care Jean Volbert şi Caravella le văzuseră cu o scară înainte în vestibul.

Detectivul improvizat se opri la o bună distanţă de casă, căci nu voia să fie văzut. Din locul acela putea însă să vadă tot ce se petrece. Cele două călătoare apărură însoţite de dl. Peretti, care le conducea probabil la gară.

Jean Volbert nu văzu nici o asemănare fizică între mamă şi fiică. Doamna Peretti era o femeie înaltă şi frumoasă, brună, cu trăsături severe. Fiorella era o fiinţă plăpândă, cu o privire blândă, şi cu părul blond cenuşiu, ca mai toate fetele de prin

partea locului.

Trimisul lui Caravella se îndepărtă înainte de plecarea maşinii. Voia să ajungă la gară înaintea persoanelor pe care le urmărea. Sări într-un automobil şi, sosind la gara Porta-Nouva, se ascunse într-o sală de aşteptare de unde putea privi tot peronul. Voia cu orice preţ să nu fie văzut de Peretti care desigur că ar fi recunoscut în el pe vizitatorul din ajun. Norocul îl sluji şi de data aceasta, căci Peretti, om grăbit, îşi luă ziua bună de la cele două femei şi plecă cu aceeaşi maşină cu care venise.

Jean Volbert nu mai avea nici un motiv să se ascundă. Ieşi şi se duse la ghişeul de bilete unde se strecură chiar în spatele d-nei Peretti.

— Două bilete clasa I pentru Bordighera, prin Milano, ceru femeia.

Tânărul francez cunoştea acum destinaţia celor două călătoare, aşa că ceru şi el un bilet pentru Bordighera.

După o jumătate de oră, trenul intră în gară, se opri cinci minute, apoi porni în direcţia Milano.

Într-un compartiment de clasa I se urcaseră trei călători: două femei şi un bărbat.

Acesta observa în ascuns pe tovarăşele sale. Amândouă erau frumoase – dar se gândi că una din ele aruncase de pe balcon perla roz. Care din de?

Jean Volbert credea că numai d-na Pereţii, femeia cu înfăţişare atât de severă putea să fie. Cealaltă, fiica ei, părea atât de nevinovată!

Şi în timp ce trenul îl ducea spre eterna primăvară de pe coasta italiană, tânărul nostru erou se întreba mereu:

— Care? Care din două?

CAP. 3
Atentatul

Jean Volbert găsi curând o ocazie prielnică pentru a face cunoştinţa celor două călătoare. În tot cursul drumului se arăta atent faţă de ele, căutând să le fie plăcut în cele mai mici împrejurări, dar destul de rezervat totuşi, de teamă de a nu fi luat drept un om indiscret.

Ajunseră la Bordighera noaptea. Tânărul cunoştea această staţiune climaterică aşezată la câţiva kilometri de frontiera franceză. Era un orăşel fără mare însemnătate unde putea uşor să trăiască în vecinătatea d-nei Peretti şi a fiicei sale.

Din cuvintele schimbate în cursul drumului între cele două femei, aflase ca vor trage la „Cap Hotel”, unul dintre cele mai elegante din Bordighera. Nimic nu-l împiedeca să-şi aleagă şi el acelaşi hotel.

La ieşirea din gară, Jean Volbert găsi mijlocul de a încetă a fi un călător necunoscut pentru soţia şi fiica d-lui Peretti.

În momentul în care cele două călătoare priveau la încărcarea bagajelor lor în omnibusul hotelului, tânărul auzi vocea aspră şi ameninţătoare a d-nei Peretti.

Se apropia şi află că cufărul care se găsea printre bagajele doamnei Peretti fusese deschis în timpul călătoriei. Furtul era vădit. Broasca fusese spartă şi tot conţinutul cufărului dispăruse. Cearta se înteţise, căci şeful gării susţinea că compania căilor ferate nu era răspunzătoare.

Jean Volbert se apropia şi se prezintă.

— Doamnă, spuse el, frumoasei femei, dacă aveţi nevoie de mărturia mea, sunt la dispoziţia dv. Am văzut că oamenii duceau cu greu cufărul în gara Verona. Broasca era atunci în bună stare. Furtul a fost făptuit în cursul drumului.

— Mulţumesc, domnule, răspunse d-na Peretti. Şi dacă vrei, voi face chiar acum reclamaţia.

Şi astfel se sparse gheaţa dintre cele două călătoare şi tânărul francez.

În aceeaşi seară chiar, Jean Volbert putu sta de vorbă mai multă vreme cu ele. Le povesti că face o călătorie de plăcere şi fu atât de dibaci încât nu trezi cu nimic bănuiala aceleia pe care Caravella îl însărcinase s-o supravegheze.

D-na Peretti era vorbăreaţă, amabilă, şi chiar spirituală. Fata era dimpotrivă, mult mai tăcută. Părea tristă. Jean Volbert se gândi că, încercând să descopere pricinile acestei stări sufleteşti, ar aduce poate un ajutor poliţistului.

Se hotărî să câştige încrederea tinerei fete şi să-i devină prieten, confident chiar.

Acest lucru i se părea uşor, căci Fiorella îi era într-adevăr simpatică.

În viaţa sa de până atunci nu fusese niciodată subjugat de farmecul unei femei.

După două zile, în cursul unei convorbiri în parcul hotelului, căpătă convingerea că domnişoara Peretti nu mai avea nici o neîncredere faţă de el.

Ea îi făcu chiar câteva mărturisiri şi cu prilejul acesta Volbert află că frumoasa doamnă Peretti era mamă vitregă a Fiorellei.

— Mama a murit la naşterea mea, spuse cu tristeţe tânăra fată. Am trăit fericită alături de tatăl meu, când într-o zi – împlinisem 16 ani – femeia aceasta se instala la noi ca guvernantă. După un an, tata o luă de soţie. Căsătoria aceasta m-a îndurerat foarte mult. La început lucrurile mergeau bine, dar în curând îmi dădui seamă că sub înfăţişarea ei atât de severă, cea de-a doua doamnă Peretti era o femeie cochetă şi uşuratică. Avură loc scene violente şi cea mai grozavă a fost acum două săptămâni, când cu prilejul aniversării naşterii mele, tata mi-a dăruit o bijuterie de mare valoare. „Bijuteria asta e zestrea ta îmi spuse tata. Am dat o mare sumă de bani pe ea. Mi-ai spus totdeauna că cea mai vie dorinţă a ta e de a fi luată în căsătorie numai pentru tine şi nu pentru averea ta. Ţi-am împlinit dorinţa. Am să spun pretutindeni că nu-ţi dau nici o zestre. Eşti liberă să ascunzi această bijuterie. Şi a doua zi după nuntă vei face o mare surpriză soţului tău, spunându-i: *Vezi bijuteria astă? Valorează un milion de lire*”. Mulţumii tatălui meu dar îi obiectai că o asemenea bijuterie era cunoscută de amatori şi că noul său proprietar nu putea rămâne necunoscut. „Te înşeli, copila mea! îmi răspunse el. Am cumpărat bijuteria pe ascuns. Citeşte ziarele. Vei vedea că cel mai frumos exemplar din colecţia Astria a fost cumpărat de o persoană care doreşte să păstreze anonimatul. Nu sunt decât trei persoane care cunosc acest secret: tu, mama ta vitregă şi eu!” Am rămas înduioşată de grija tatei de a-mi constitui o zestre. Chiar în acea seară izbucni scena despre care ţi-am vorbit. Mama mea vitregă făcea aspre imputări tatei că a cumpărat această bijuterie. Prezise că obiectul va fi

furat. Spuse că sunt prea tânără ca să veghez asupra unei asemenea comori şi pretinse că mărinimia tatei era o nebunie. Tata avea un aer atât de nenorocit încât mă hotărâi să încerc totul pentru a linişti pe mama mea vitregă. Mă dusei la ea în odaie şi-i spusei că avea dreptate; că şi ea avea drept la averea tatălui meu şi că dacă va voi, bijuteria va fi a amândurora. Propunerea mea păru c-o mişcă, îmi mulţumi foarte călduros şi îmi spuse că se mulţumeşte numai să vegheze ca bijuteria să nu fie furată. Ceru ca să-i încredinţez ei bijuteria. Avea o casă de bani unde aceasta era mai în siguranţă decât în cameră mea. Îi împlinii dorinţa şi-i arătai toată recunoştinţa mea. Când s-a hotărât să plecăm la aer, mama mea vitregă îmi spuse că nu vrea să-şi ia asupră-şi paza bijuteriei în timpul călătoriei şi a vilegiaturii. Mi-o înapoia chiar în dimineaţa plecării noastre.

Tânăra fată se opri din vorbă şi privi cu atenţie pe tânărul francez. Jean Volbert nu pierduse nici un cuvânt din mărturisirile Fiorellei. Era surprins şi încântat de încrederea pe care i-o arăta.

Domnişoara Peretti urmă:

— Probabil că te miră faptul că-ţi încredinţez acest secret. Nici eu nu-mi dau seamă de ce am făcut asta. Totuşi sunt încredinţată de lealitatea d-tale. De când mi-a dat înapoi bijuteria, tremur, mi-e teamă să nu cad victima unui atentat şi atunci prefer, să ştiu că pot fi apărată de un om ca d-ta. Nu e aşa că mă vei ajuta şi ocroti la nevoie?

Jean Volbert fu cât pe aici să-i strige:

— Dar de asta am venit aici, ca să veghez asupra d-tale.

Se reţinu însă la timp şi se mulţumi să răspundă:

— Domnişoară, voi căuta să fiu vrednic de încrederea d-tale. Bizui-te pe mine.

— Da… nu m-am înşelat. Sunt sigură că pot să mă bizui pe d-ta, zise tânăra fată, cu lacrimi în ochi.

Jean Volbert era mişcat de nevinovăţia fetei. Caravella avusese o idee minunată însărcinându-l pe el cu supravegherea Fiorellei.

Detectivul spusese că tânăra fată era ameninţată de o primejdie. Dar atunci de ce nu veghea şi el asupra nevinovatei copile?

Îi fu teamă să nu fie indiscret şi nu întrebă care era bijuteria în valoare de un milion de lire.

În zilele următoare, Jean Volbert deveni cel mai bun tovarăş al d-nei şi d-rei Peretti. Le însoţea la plimbare; le sfătuia la alegerea distracţiilor. În acelaşi timp supraveghea pe toţi care se apropiau

de ele, căutând să descopere primejdia.

Seara, nu se culca până nu făcea câtva timp de pază la uşa Fiorellei. Noaptea cobora în parc şi nu se întorcea în odaia lui decât după ce se încredinţa că toată lumea doarme şi că nici un răufăcător nu era ascuns prin fetişuri.

Trecuseră şapte zile de când cele trei persoane erau oaspeţii „Cap Hotelului", când într-o dimineaţă Jean Volbert se apropia de Fiorella, care stătea pe o bancă în parc, ţinând o carte pe genunchi.

— Îmi pare bine că te văd, domnule Volbert, zise ea, întinzându-i mâna. Am să-ţi vorbesc ceva foarte serios.

Tânărul fu surprins de vocea tristă a Fiorellei. Se aşează lângă ea şi întrebă:

— Frumoasa mea protejată pare tristă astăzi. Cine a îndrăznit s-o supere?

— Da. Sunt tristă... căci trebuie să mă lipsesc de o tovărăşie atât de plăcută... a dumitale.

— Ce tot vorbeşti?

— Adevărul, dragă prietene. Mama mea vitregă mi-a spus azi dimineaţă ca prezenţa d-tale pe lângă noi este rău interpretată de ceilalţi pasageri ai hotelului. Se pare că ne compromiţi... Mama mi-a dat sarcina să te rog să nu ne mai întovărăşeşti în plimbările noastre. Mi-a spus că d-ta vei înţelege lesne asta şi că, dacă vei stărui, va provoca un scandal care ţi-ar face imposibilă şederea la hotel. Mi-ar părea rău să pleci. De aceea te rog să mă asculţi. Îţi făgăduiesc să te văd în ascuns de câte ori voi putea... dar îndeplineşte dorinţa mamei. O cunosc prea bine şi ştiu că n-ar şovăi o clipă să-şi îndeplinească ameninţarea. După masă ne ducem la San Remo. Nu ne însoţi.

— Fie! zise Jean Volbert, cu ciudă.

— Îţi mulţumesc... şi pentru ca să-ţi răsplătesc abnegaţia, îţi voi încredinţa tot secretul meu. Uite... asta e comoara mea!

Tânăra fată dădu la o parte o blană de pene albe pe care o purta totdeauna la gât. Pe pielea fină şi albă se vedea un colier de perle mari, roz. Numai partea din faţă a colierului era formată din perle. Restul era dintr-un lănţuleţ subţire de aur.

Jean Volbert tresări. Aceste perle erau asemenea aceleia pe care o avusese în mâini în faimoasa noapte în care se substituise misteriosului Luigi. Aveau aceeaşi mărime, aceeaşi strălucire, aceeaşi culoare roz.

— Dar ce ai? întrebă Fiorella care observase emoţia tânărului.

— Nimic... Sunt uimit. Până azi n-am văzut ceva mai frumos ca

acest colier. Câte perle are?

— Treisprezece.

Răspunsul îl turbură cu desăvârşire. Îşi reaminti importanţa pe care Caravella o dăduse repetării numărului 13 în ciudata formulă scrisă pe hârtia din pălăria d-lui Peretti. Această formulă îi reveni în memorie:

13+1X12+1=13+13.

De data aceasta Jean Volbert era încredinţat că există o strânsă legătură între scena petrecută sub balconul casei lui Peretti, formula celor trei treisprezece şi colierul de perle roz.

Dar nu izbutea să stabilească legătura între aceste trei idei. Avea datele problemei, soluţia însă n-o putea găsi.

— La ce te gândeşti, prietene? întrebă Fiorella.

— Cred că faci o mare imprudenţă plimbându-te cu o asemenea avere la gât.

— Nimeni nu ştie că-l am. Nu ies niciodată fără blană, răspunse tânăra fată. Şi apoi, unde aş putea găsi o ascunzătoare mai bună? M-am gândit să ţi-l dau d-tale în păstrare, dar probabil că nu m-ar fi lăsat mama mea vitregă. Mai ales acum, când şi-a pus în când sa te îndepărteze.

— Ai dreptate, zise Jean Volbert. Te rog însă să veghezi asupra d-tale aşa cum aş face-o şi eu... Mi-e teamă să nu fii atacată de vreun bandit; să nu se încerce să ţi se smulgă bijuteria, să nu te omoare...?

Tânărul se opri. Îşi dădu seamă că era cât p-aici să rostească cuvinte solemne. Era prada unui sentiment necunoscut şi se simţea tulburat peste măsură. Nu-şi regăsi liniştea decât în camera sa, unde căzu pe un scaun, cu fruntea în palme, întrebându-se:

— Asta e dragostea?

Jean Volbert era furios. Nu întrevedea nici o soluţie. Simţea că sentimentul acesta creştea în fiecare clipă. Dar nu putea să-l mărturisească Fiorellei, căci se socotea nevrednic de ea. Şi apoi, Fiorella voia ca omul care ar fi luat-o de soţie să nu ştie că este bogată. Jean Volbert cunoştea însă existenţa colierului cu 13 perle roz.

— Asta n-ar fi „şic”! îşi zise el.

Se gândi din nou la sinucidere.

Dar putea oare să facă una ca asta atât timp cât era încă datornicul lui Caravella? Să fugă? Şi cine va veghea atunci

asupra Fiorellei?

Tânărul era atât de preocupat de gândurile sale încât nici nu auzi clopotul care chema la masă. Abia pe la orele două după prânz îşi dădu seamă că pierduse ora de masă, se aşeză la fereastra şi privi peisajul. Deodată auzi paşi pe nisipul aleii şi zări două femei care se îndreptau spre poarta hotelului. Recunoscu în ele pe doamna Peretti şi pe fiica ei vitregă.

Inima începu să-i bată cu putere. Femeile dispărură. Plecaseră desigur spre San Remo, singure, aşa după cum dorise doamna Peretti.

Cele mai nebune gânduri trecură prin mintea lui Jean Volbert. Îşi aminti de făgăduiala dată lui Caravella. Nu va contrazice ordinele d-nei Peretti, dar va supraveghea discret pe tânăra fată; care îi era mult prea dragă, ca s-o lase în voia sorţii.

Jean Volbert cunoştea drumul care ducea la San Remo. Mai ştia însă şi un alt drum mai îngust, paralel cu cel dintâi, şi-l preferă pe acesta. Se opri într-un loc mai ridicat de unde putea vedea în jurul lui. La vreo opt sute de metri, se zărea şoseaua care ducea la San Remo. Jean Volbert se aşeză pe o stâncă şi murmură:

— De aici am să le văd trecând.

La această oră, circulaţia era foarte redusă. Tânărul francez observă în curând o mică pată neagră şi recunoscu trăsura în care se aflau cele două femei. Cu toată distanţa putu să-şi dea seamă că ele erau doamna Peretti şi fiica ei. Căută să se apropie de locul pe unde trebuia să treacă trăsura, dar după vreo douăzeci de paşi se opri brusc.

Pe şosea se petrecea o scenă ciudată. Trăsura se oprise, vizitiul sărise de pe capră şi se apropiase de cele două călătoare. Fiorella se cobori din trăsură şi o luă la fugă. Jean Volbert fu faţă la o dramă care se desfăşură cu repeziciune. Vizitiul se luă după Fiorella, o ajunse repede şi-i smulse; de la gât un obiect pe care Jean Volbert îl recunoscu imediat: era colierul cu cele 13 perle roz.

Hoţul încercă să fugă cu prada sa, dar doamna Peretti se aşeză de-a curmezişul drumului şi izbuti după o luptă scurtă, să-i smulgă colierul. Acum veni rândul ei să fugă, urmărită de vizitiu. Se îndreptă spre stâncile cine se ridicau pe malul mării, nădăjduind, de sigur, să găsească vreun pescar care să-i sară în ajute; dar locul era pustiu.

Vizitiul ajunse însă repede din urmă pe doamna Peretti. Lama cuţitului pe care îl avea în mână sclipi; era cât p-aici să

săvârşească crima, când doamna Peretti, nelăsându-i timp, aruncă colierul în mare; perlele căzură repede, înghiţite de valuri.

Întreaga dramă nu durase mai mult de un minut; şi poate ar fi devenit mai tragică dacă nu s-ar fi azrit deodată o voce strigând:

— Curaj, doamnă, curaj! Sosesc!...

Era Jean Volbert, care alerga spre şosea, sărind din stâncă în stâncă, alunecând, căzând, ridicându-se iar, înzecindu-şi puterile ca sa vie în ajutorul celor două femei în primejdie.

Vizitiul, auzind strigătul salvatorului, începu să fugă cât putu mai repede. Avu timp să dispară până când să ajungă Jean Volbert pe şosea. Tânărul nu se gândi să-l urmărească; i se părea mai grabnic să dea ajutor Fiorellei, care rămăsese întinsă la pământ, neînsufleţită. Se aplecă asupra ei, şi-i ridică capul. Faţa fetei era palidă, părul blond despletit i se împrăştiase pe umeri.

— Eşti rănită? o întrebă el.

Fiorella deschise ochii, îl recunoscu şi îi zâmbi trist:

— Nu... mi-a fost frică... o, ce frică mi-a fost!... Şi apoi... colierul meu!

Izbucni în plâns. Doamna Pereţii, care părea foarte necăjită, venea acum spre cei doi tineri.

— Vai, domnule, exclamă ea, cu un ton deznădăjduit, ce mare greşeală am făcut când i-am spus Fiorellei să nu te roage să ne însoţeşti! Dacă erai aici, nu se întâmpla nenorocirea asta... Din fericire, întâmplarea a făcut să fii martor la acest atentat şi vei putea ajuta astfel poliţia să găsească pe ticălosul acela. Dar colierul Fiorellei nu-l vom mai regăsi. Banditul voia să mă înjunghie. În orice caz, colierul era pierdut; am avut o clipă de revoltă. N-am vrut să aibă vreun câştig din atacul acesta laş; aşa că am aruncat colierul în mare. Nu cred să-l mai regăsim vreodată, Iartă-mă, Fiorella!

Frumoasa femeie căzuse în genunchi, lângă fată şi începu să plângă.

— Linişteşte-te, mamă, spuse încet tânăra. Nu are nici o importantă dacă sunt săracă. Principalul e că am scăpat amândouă, îmi pare rău numai când mă gândesc la mâhnirea bietului tata. El care era aşa de mulţumit că mi-a dat colierul!...

După ce Jean Volbert căută zadarnic să găsească urmele hoţului prin împrejurimi, doamna Peretti şi cu fiica ei vitregă se urcară în trăsură şi, având ca vizitiu pe tânărul francez, se întoarseră la Bordighera.

În scurt timp, se lămuri misterul dramei. Proprietarul trăsurii o

închiriase unui necunoscut, care primise să depună o garanţie mare. Când cele două femei părăseau „Cap Hotel”, acesta le propusese să ia trăsura lui, lucru pe care ele l-au primit cu bucurie, ca să nu mai fie nevoie să coboare în oraş.

Deodată, în locul cel mai pustiu al drumului, omul oprise. Se apropiase de călătoare şi cam multă vorbă, le ceruse colierul. Atunci încercase Fiorella să fugă. Urmase drama la care asistase şi Jean Volbert dar pe care n-o putuse împiedeca.

Deşi poliţia fu pusă pe picioare şi nişte pescari cercetară locul unde căzuse colierul, nu-l putură găsi, deoarece marea era adâncă şi pe fundul ei erau multe alge şi stânci.

Ziua se sfârşi fără vreo întâmplare însemnată. În dimineaţa următoare, se dobândi convingerea că hoţul fugise fără să lase urme şi că toate silinţele pescarilor să găsească colierul erau zadarnice.

Jean Volbert anunţă trista veste doamnei Peretti şi Fiorellei.

— Cum să-i spun soţului meu! se tânguia frumoasa femeie. Nu îmi vine să-i trimit o simplă telegramă sau o scrisoare. Ar fi mai bine să mă duc chiar eu la Verona.

— Te voi însoţi, mamă! îi propuse repede Fiorella.

— Nu, draga mea. E cu totul de prisos să faci călătoria asta, mai ales după întâmplarea prin care am trecut. Domnul Volbert ne-a dat destule dovezi de devotamentul său ca să am încrederea să te las sub ocrotirea lui. Cred că va şti să vegheze asupra ta în timpul cât voi lipsi eu.

— Vă făgăduiesc, doamnă! spuse grav tânărul.

Plecarea doamnei Peretti fu stabilită.

De când ştia că marea va păstra pentru totdeauna colierul, Jean Volbert era cuprins de sentimente diferite. Pe deoparte, de sigur, îi părea rău că nu putuse să împiedece nenorocirea – dar pe de altă parte se bucura că Fiorella nu mai era bogată şi că astfel nu mai era atât de departe de el. Ideea sinuciderii dispărea încetul cu-ncetul din mintea sa.

Pe când visa astfel, se plimba pe aleile parcului hotelului.

Meditaţiile sale fură întrerupte de cineva care îl strigă pe nume. Se întoarse şi văzu un servitor al hotelului, care îi zise:

— Sunteţi chemat la telefon.

Jean Volbert se îndreptă repede spre cabina telefonică.

CAP. 4
Misterul se lămureşte

Era Caravella, care dădea în sfârşit semne de viaţă.

— Dragă maestre, spuse tânărul, sunt încântat să mai vorbesc cu dumneata. Mă temeam că m-ai lăsat singur. Ştii că s-au întâmplat lucruri grave?

— Da… ştiu, Colierul e în mare…

— A! Ştii deci…

— Tot! De prisos să-ţi pierzi timpul povestindu-mi întâmplările. Ştiu şi că doamna Peretti vrea să plece diseară la Verona. De altfel, din pricina asta te-am şi chemat. Mai eşti hotărât să mă asculţi orbeşte?

— Mereu!

— Ei bine, trebuie – cu orice preţ – să împiedici pe doamna Peretti să plece diseară. Fă aşa ca să-şi amâne călătoria pe mâine. Dacă izbuteşti, doamna Peretti va scrie, de sigur, o scrisoare. Chiar dacă o va scrie în ascuns, trebuie să pui mâna pe ea. Aceste două lucruri e tot ce-ţi cer. Poţi să le faci, dacă vrei.

— Bine, maestre! Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— Atât nu e de ajuns. Trebuie să te duci diseară la ora 9, la gara Vintimille, împreună cu domnişoara Fiorella. Vei intra în restaurantul care se află în faţa intrării călătorilor. Vei vedea un spectacol interesant, al cărui decor va fi chiar intrarea gării.

— Şi în privinţa asta îţi făgăduiesc să te ascult, atât cât voi putea. Dar cum s-o conving pe domnişoara Fiorella să mă însoţească?

— Asta e treaba dumitale! Când iubeşti, poţi face orice.

— Cum asta… când iubeşti?

— Vrei să spui că nu eşti îndrăgostit de Fiorella?

— Ah! Eşti un vrăjitor.

— Poate!

— De unde telefonezi?

— N-are importanţă. Eu nu mai am să-ţi spun nimic. Dumneata da?

— Un singur lucru, maestre. Ţin să-ţi spun convingerea mea.

— Care?

— Dumneata credeai că era o „vinovată” în casa domnului Peretti, ori Fiorella ori mama ei. Pot să garantez de nevinovăţia

amândurora. Dac-ai fi văzut cu ce energie a apărat-o doamna Peretti pe faţă împotriva ticălosului care voia să-i fure colierul!

— Tot ce se poate; se întâmplă oricui să greşească. La revedere, domnule Volbert!

— La revedere, dragă maestre!

Tânărul agăţă receptorul şi rămase gânditor. Nu-i venea să creadă că detectivul ştie tot ce s-a petrecut la „Cap Hotel”, şi cunoaşte şi sentimentul pe care farmecul Fiorellei îl trezise în ei.

Dar nu era numai uimit, ci şi foarte încurcat, căci se întreba ce să facă pentru ca să îndeplinească noile ordine ale lui Caravella.

O frază din conversaţia lor îi veni în minte: „Când iubeşti, poţi face orice!” În gândul său, detectivul făcuse, aşadar, o legătură între sentimentul de care era însufleţit Jean Volbert şi mijloacele la care putea să recurgă ca să ducă la bun sfârşit însărcinarea pe care i-o dăduse. Ajutorul trebuia să-i vină de la Fiorella. După câteva minute, întâmplarea făcu să se afle în faţa ei.

— Doamna Peretti e hotărâtă să plece neapărat astă-seară? o întrebă Jean Volbert.

— Da.

— Nu-ţi pare rău că pleacă?

— Nu! Îi mulţumesc chiar că vrea să înştiinţeze ea pe tata de nenorocirea care ne-a lovit. Şi apoi nu rămân singură… d-ta eşti cu mine şi mă bizui pe devotamentul d-tale. Cum m-aş putea plăti vreodată?

Jean Volbert îi răspunse imediat:

— Eu ţi-aş rămâne îndatorat, domnişoară Fiorella, dacă ai vrea şi d-ta să-mi faci un serviciu.

— Dacă e în puterea mea, cu dragă inimă.

— Dar nu vei căuta să înţelegi ce este cu misterul acesta care te înconjoară?

— Nu! Ştiu că nu-mi vrei decât binele. Asta îmi ajunge. Ce trebuie să fac?

— Împiedecă pe mama d-tale vitregă să plece astă-seară. Fă-o să-şi amâne călătoria pe mâine.

— Nu văd ce importanţă are asta. Dar ţi-am făgăduit să nu mă mir de nimic. Şi ce trebuie să mai fac?

— Trebuie să găseşti mijlocul de a pune mâna pe scrisoarea pe care o va scrie atunci doamnă Peretti.

— Bine…

— Nu ţi-e teamă că ai să întâmpini greutăţi?

— Nu. Voi izbuti.

Tinerii se înţeleseră să se întâlnească înainte de masă chiar în

acelaşi loc din parc unde se legaseră printr-un adevărat pact.

Jean Volbert se feri să se întâlnească cu doamna şi domnişoara Peretti. Îi era teamă să nu se trădeze şi să nu trezească bănuielile frumoasei femei.

Seara, aşteptă cu nerăbdare la locul ştiut. Tânăra fată se ivi imediat.

— Mama mea vitregă n-a bănuit nici o clipă că am pus mâna pe scrisoare, zise ea, triumfător.

— Cum ai făcut? întrebă uimit tânărul.

— Foarte simplu. Sub pretextul ca vreau să-i cruţ o oboseală, m-am dus eu să-i iau bilet de tren. M-am întors acasă şi i-am povestit că din pricina unui accident de tren pe linie, nu mai pleacă nici un tren până mâine. Mama mea vitregă n-a bănuit nici o clipă minciuna; şi-a amânat pe mâine călătoria, dar am văzut că era foarte nemulţumită şi a intrat în odaia ei. Deşi mi-era ruşine, m-am uitat prin gaura cheii. Mama s-a aşezat la masă şi a scris o scrisoare. Pe urmă a strigat servitorul şi i-a dat să arunce scrisoarea la cutie. M-am dus după el şi în clipa când era gata să plece spre poştă, i-am spus: „Mama m-a însărcinat să iau înapoi scrisoarea care ţi-a dat-o. A uitat să scrie ceva foarte important. Aşteaptă puţin. Vrea sa mai adauge câteva rânduri. Ţi-o aduc eu înapoi”. Servitorul îmi dădu scrisoarea. Mă dusei la mine în odaie şi compusei o scrisoare la fel cu aceea scrisă de mama. Şiretlicul meu al reuşit. Plicul pe care servitorul l-a pus la cutie nu conţine altceva decât o foaie alba de hârtie. Şi iată aici adevărata scrisoare.

Jean Volbert, îi aduse laude şi căută cu curiozitate adresa de pe plic:

Domnului V*andalo, Hotel Paris*
Bordighera

— Îl cunoşti? întrebă tânărul.

— Nu. N-am auzit niciodată de numele lui.

— Ciudat! Ar fi poate foarte interesant să facem cunoştinţa acestui individ, dar deocamdată avem alte lucruri mult mai grabnice.

Tânărul rugă pe Fiorella să-l întovărăşească la ora 9 la gara Vintimille. Dânsa primi. Înainte de a se despărţi de acela în care avea atâta încredere tânăra fată îl întrebă:

— Nu deschizi scrisoarea trimisă d-lui Vandalo?

— Nu! E de prisos. N-ar fi nici „şic”.

Doamna Peretti şi fiica sa aveau obiceiul ca imediat după masă să se retragă în odăile lor. Fiorella nu se temea, deci, că va fi surprinsă de mama sa vitregă în clipa când se va strecura din hotel ca să se întâlnească cu Jean Volbert care o aştepta în grădină. Amândoi hotărâseră, pentru a nu fi observaţi să se ducă la Vintimille cu tramvaiul electric.

Puţin înainte de ora 9 tinerii se aflau în restaurantul arătat de Caravella. Aleseseră o masă lângă geam, de unde puteau privi tot ce se petrecea în gară.

Ceasul bătu ora 9. Priviră cu atenţie peronul gării. După vreo cinci minute se produse un eveniment care le atrase toată atenţia.

— Mama! zise Fiorella, arătând spre o femeie care cobora dintr-o trăsura.

— Ciudat! răspunse Jean Volbert Mama d-tale vitregă se retrăsese în camera ei. Nimic nu ne făcea să credem că va ieşi astă-seară din casă.

— Mai ciudat decât orice, urmă tânăra fată, e faptul că mama e îmbrăcată cu o rochie şi o blană care i-au dispărut din cufărul spart în timpul călătoriei. Nu ştiam că le-a regăsit…

— Trebuie să recunoaştem că înfăţişarea doamnei Peretti e cam ciudată, murmură tânărul. De ce o fi pus voaleta aceea groasă pe obraz? Mi se pare că nu vrea să fie recunoscută.

— Adevărat. Dacă nu i-aş cunoaşte rochia, nici n-aş fi bănuit că e dânsa.

Tinerii continuară să privească la doamna Peretti care se plimba de-a lungul peronului, părând că aşteaptă pe cineva. Un om se apropia de ea. La vederea lui, Fiorella şi Jean Volbert tresăriră miraţi.

— Vizitiul de la San Remo! zise fata.

— Luigi… individul de la întâlnirea de sub balcon! adaogă tânărul.

Amândoi erau tulburaţi. Presimţeau că se apropie de punctul culminant al dramei. Într-adevăr, enigmaticul individ abia apucase să spună câteva cuvinte doamnei Peretti, când aceasta duse la gură, prin voaletă, un ţignal şi scoase un fluierat strident.

Câţiva oameni în civil şi câţiva jandarmi se apropiară de Luigi, îi puseră cătuşe şi plecară cu el.

Doamna Peretti asistase fără să se clintească la această scenă. Porni apoi cu paşi mari de-a lungul peronului şi intră în restaurantul în care se afla Fiorella şi Jean Volbert. Se îndreptă spre ei şi când fu aproape, îşi ridică voaleta. Cel doi tineri

scoaseră un strigăt de uimire. Chipul dinaintea lor nu era al doamnei Peretti, ci un chip de bărbat cu ochi vii şi inteligenţi.

— Caravella! murmură Jean Volbert, încremenit.

De data aceasta tânărul avu impresia că visează. Nu mai înţelegea nimic.

Evenimentele care urmară întâmplării din Gara Vintimille avură un rezultat fericit, căci după două luni se celebră în mica biserică din Plazza del Populo din Bordighera, căsătoria lui Jean Volbert cu domnişoara Fiorella Peretti.

Ceremonia avu loc în cea mai mare intimitate şi la masă luară parte doar câţiva invitaţi, printre care se aflau domnul Peretti şi poliţistul Caravella.

Se observa lipsa frumoasei doamne Peretti. La sfârşitul mesei Caravella luă cuvântul. Începu prin a ura toate fericirile tinerei perechi şi adăugă:

— Nu obişnuiesc să povestesc metodele pe care le întrebuinţez: pentru a ajunge la ţintă în vreo chestiune care mă interesează. Astăzi, însă, voi călca acest principiu şi vă voi spune cum am ajuns la arestarea lui Luigi Vandalo. Dar mai întâi am o datorie de îndeplinit. Am uitat că trebuie să fac un dar tinerilor căsătoriţi…

Spunând acestea, Caravella scoase din buzunar o cutie şi o întinse Fiorellei.

Tânăra fată, mai frumoasă ca oricând sub vălurile-i albe, ridică capacul cutiei.

Pe căptuşeala de mătase albă, cei de faţă zăriră cu mirare colierul cu 13 perle roz.

— Colierul meu! strigă Fiorella gata să se prăbuşească de emoţie.

Caravella îşi urmă liniştit explicaţia:

— Colierul acesta era cât p-aici să fie nenorocirea d-tale, doamnă! zise el Fiorellei. Din ziua în care ţi-a fost dăruit, doamna Peretti a râvnit la el. Ai făcut imprudenţa, să i-l încredinţezi şi atunci ea a pus la cale un plan îndrăzneţ, acela de a comanda un colier falş la fel ca cel adevărat. O punere în scenă îndemânatecă ar fi lăsat să se creadă că colierul era pierdut pentru totdeauna; dar în clipa în care falşul colier, dispărea în mod vădit, colierul adevărat rămânea în mâinile doamnei Peretti şi ale complicelui său. Acest plan a fost pus în aplicare în ziua în care ai fost atacată de falsul vizitiu pe şoseaua spre San Remo. Doamna Peretti îşi juca bine rolul şi colierul fals fu aruncat în mare. Cum

am descoperit toate astea? Mulţumită ciudatei formule pe care eu şi cu domnul Volbert am găsit-o în pălăria domnului Peretti. Repetarea întreită a numărului 13 mi-a deschis ochii. Ştiam că un anonim cumpărase faimosul colier cu 13 perle roz. Am interpretat astfel formula *13+1x12+1=13+13*. ***13.*** Numărul perlelor care alcătuiau colierul. ***1.*** Doamna Peretti sustrage o perlă şi o dă lui Luigi, funcţionar la bijutierul Nusterelli şi expert în fabricarea perlelor false Luigi falşifică o perlă roz după modelul dat şi o înmânează doamnei Peretti, păstrând însă perla veritabilă. ***x12***. Lucrul se repetă de 12 ori în 12 zile consecutive. Deci în colierul Fiorellei nu mai rămăsese decât o singură perlă veritabilă. ***+1.*** Această ultimă perlă va fi dată lui Luigi la ora 21 şi 15. ***13+13.*** Rezultatul acestor operaţii este un nou colier fals cu 13 perle. Iată ceea ce însemna biletul pe care doamna Peretti îl trimitea lui Luigi prin mijlocirea pălăriei domnului Peretti.

— E extraordinar! exclamă Jean Volbert.

Caravella urmă liniştit:

— Izbutind să citesc formula, nu-mi mai rămânea decât să pun mâna pe vinovaţi. În timp ce însărcinasem pe domnul Volbert să vegheze asupra domnişoarei Fiorella, am plecat şi eu din Verona spre Bordighera. Am călătorit însă ascuns în vagonul de bagaje şi aşa am putut sparge cufărul doamnei Peretti, bănuind că într-o zi voi avea nevoie să iau locul femeii în care vedeam de atunci o vinovată. Am ascuns la loc sigur hainele furate şi m-am stabilit şi eu la Bordighera. Cu parale am cumpărat pe unul dintre servitorii de la „Cap Hotel”. Ce nu se face cu bani? Eram înştiinţat ceas cu ceas de ceea ce se petrecea în jurul doamnei Peretti şi tot aşa am aflat că d-ta, domnule Volbert, nu erai nesimţitor faţă de farmecul domnişoarei Fiorella. Luigi Vandalo sosi şi el la Bordighera. Povestea atentatului de pe şoseaua San Remo, fu cunoscută de toată lumea. Îmi dădeam seamă că părerile mele erau îndreptăţite. Se apropie momentul în care cei doi complici trebuiau să se întâlnească şi să fugă împreună, luând cu ei adevăratul colier. Mi se spuse, că doamna Peretti îşi făcea pregătirile de plecare. Atunci am telefonat domnului Volbert, rugându-l să întârzie plecarea doamnei şi să pună mâna pe scrisoarea pe care presupuneam că dânsa o va scrie. Dar nici eu nu stăteam degeaba. Imitând scrisul doamnei Peretti – aveam biletul găsit în pălărie – am scris lui Luigi că tovarăşa sa îl aşteaptă la ora 9 seara în gara Vintimille. M-am deghizat în doamna Peretti şi m-am dus la întâlnire. Lungi căzu în cursă. Poliţia era înştiinţată. Ticălosul fu arestat şi asupra lui se găsi

adevăratul colier cu cele treisprezece perle roz. Vedeţi ce simplu e! Mi-a fost milă de ambiţioasa femeie care a jucat un rol în această afacere şi m-am dus la ea; i-am povestit totul şi am sfătuit-o să dispară cât mai repede. S-a folosit de sfatul meu şi a fugit. Până acum n-am povestit nimănui rolul pe care l-a jucat în această dramă. Astăzi vreau însă să se facă lumină. Domnule Peretti, vei obţine lesne divorţul. Şi acum, voi pune o întrebare d-lui Volbert:

Că de faţă ascultau cu încordare.

Poliţistul privi cu ironie la tânărul francez şi-l întrebă:

— Când te omori?

— Am renunţat, răspunse Jean Volbert, zâmbind. Am renunţat din clipa în care am întâlnit în calea mea…

— O pălărie? şopti Caravella.

— Nu… un înger, răspunse tânărul, aplecându-se cu dragoste spre soţia sa…

SFÂRŞIT

ULTIMA ORA

Detectivului săptămânal

DE LA SUPERSTIŢIE LA CRIMA

Roma, Februarie

În Italia s-a comis de curând o crimă grozavă, datorită superstiţiei. Mama unei familii, Accurse, din Cosenza visase că, dacă fiul ei în vârstă de treisprezece ani va fi jertfit, dânsa ar putea scoate la suprafaţă o comoară ascunsă sub o biserică.

Visul acesta aţâţă în aşa măsură lăcomia superstiţioasei familii, încât fratele băiatului în vârsta de treisprezece ani şi logodnicul – în vârstă de cincisprezece ani – al surorii sale, au tăiat capul, în somn, nenorocitului tânăr, apoi au dus cadavrul pe linia ferată ca să simuleze un accident.

Curtea cu Juri i-a condamnat pe părinţi la moarte, fratele a căpătat muncă silnică pe viaţă, iar logodnicul surorii 24 ani de temniţă.

*

NOROCUL HOŢULUI

New York, Februarie

În America şomajul a atins proporţii fantastice şi împrejurarea aceasta creează unele situaţii interesante.

Astfel, de pildă, un funcţionar concediat n-a mai fost în măsură să-şi ocrotească copiii de frigul iernii. Atunci îi dădu în gând să fure pături de lână de pe radiatoarele automobilelor care staţionau fără pază în diferite locuri. În două rânduri izbuti s-o şteargă neobservat cu prada sa, dar a *treia oară i se înfundă, căci un poliţist puse mâna pe el.*

La percheziţia domiciliară cele doua pături furate au fost găsite şi hoţul fu pus sub urmărire. El mărturisi că nu avusese intenţia să-i fure pe proprietarii păturilor, astfel că-şi însemnase numerele automobilelor respective şi avea de gând ca în primăvară să le aducă înapoi.

Într-adevăr el scoase la iveala bileţelul cu numerele celor două maşini. Păgubaşii, văzând cum stau lucrurile, luară ei înşuşi apărarea hoţului. Justiţia ţinu în seamă aceasta, şi-l achită, iar fiica unuia din proprietarii maşinilor îl rugă, chiar pe tatăl ei să-i angajeze ca şofer pe hoţul de nevoie – care făcea, de altfel, o impresie foarte bună. Şi bietul om fu angajat.

Din cauza lipsei de spaţiu, problema IX-a a *Concursului nostru de perspicacitate* n-a putut fi publicată în numărul de faţă.

Citiţi în nr. 11
MISTER X
de Mac Lloyd.

CUPRINS

UN SECRET ÎNTR-O PĂLĂRIE.....3

CAP. 1 O formală ciudată.....4

CAP. 2 O misiune de încredere.....11

CAP. 3 Atentatul.....21

CAP. 4 Misterul se lămureşte.....29

ULTIMA ORA.....36

CUPRINS.....38

AVENTURILE SFANTULUI
SUS MÂINILE!
DE LESLIE CHARTERIS
EDITURA PODEANU
LEI 25+1

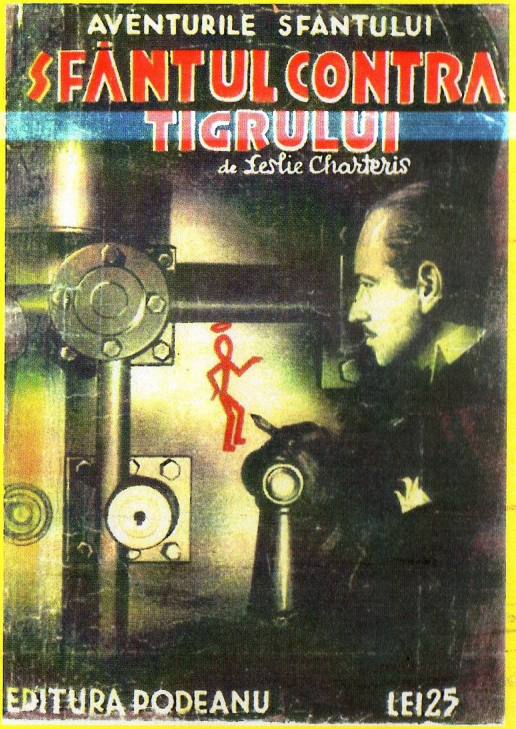
AVENTURILE SFANTULUI
SFÂNTUL CONTRA TIGRULUI
de Leslie Charteris
EDITURA PODEANU
LEI 25

AVENTURILE SFANTULUI
SFÂNTUL la LONDRA
DE Leslie Charteris
LEI 45+1

COLECȚIA LESLIE CHARTERIS
DREPTATEA LUI SIMON TEMPLAR
EDITURA „PODEANU"